

Víla Amarantha a její roztržité srdce

Bylo - nebylo, za sedmero horami a za sedmero řekami, ležel les Řáholec. Byl to les velmi pestrý, okouzující a obyvatelé v něm byli velmi šťastní. Nenašli byste tam živáčka, který by se kdy ze strachu bál nadechnout. Ale pak přišla obrovská, temná zkáza, která donutila tamější obyvatele třást se hrůzou při ledajakém nepřírodném zvuku. Ta zkáza měla jméno, byla to Amarantha. Amarantha, to byla víla velmi zlá a krutá, která však neměla vždy srdce z kamene. Zapříčinila to až nešťastná láska mezi její sestrou a smrtelníkem, který ji ale jen využil kvůli nejtajnějším tajemstvím. Vše to skončilo až smrtí Amaranthiny dcerky, která byla v nesprávný čas na špatném místě, a právě v té chvíli se Amaranthě rozletělo srdce na milion titěrných kousíčků.

Zlá víla po brzké ztrátě své malé dcery měla v plánu se jen schovat před všemi pozemskými bytostmi, nikdy neplánovala zničit les Řáholec svým příchodem. Pak ale viděla všechny ty nadšené bytůstky, které oslavovaly Cipískovi druhé narozeniny a právě v tento moment ji zármutek a nenávisť posedl mozek a spolu s ním i celé tělo. Nikdo ani nestihl postřehnout, jak hbitě sebrala Cipíska z Rumcajsovi náruče, natož jak se stejnou rychlostí objevila i s plačícím Cipískem v náručí na mohutném stromě, hystericky se smějíc vyděšeným zvířatům a skřítkům.

"Jen se na sebe podívejte, na to jak se tváříte a to byla jen malinká část mé moci," zvolala vesele do ztichlého lesa. Rumcajs rychlostí blesku vytáhl svou věrnou bambitku a vystřelil s ní na stále řehtající se Amaranthu, která se znovu svou magickou rychlostí přemístila na vedlejší strom. Rumcajs zůstal stát v naprostém opaření a nemohl uvěřit jejím schopnostem.

"Snad sis nemyslel, že mě můžeš zabít s...tímhle, bláhový smrtelníku. Mohl jsi strefit svého malého synka," zlá víla se usmála na Cipíska, který už jen malinko pofňukával. Pohládila mu kaštanové vlásky, které měl schované pod červeným čepcem, téměř identický čepci jeho otce. "Dnes se ale cítím velmi milosrdně, jelikož sama vím jaký je to pocit ztratit milované dítě. Budiž tedy, smrtelníku. Splň můj úkol, který ti zadám a tvůj syn bude volný," Rumcajs zaváhal, ale to už Manka dychtivě kývala. "Uděláme to."

"Tvým úkolem je ušít mi šaty z večerní oblohy plné hvězd a střevíce tak bílé jako první sníh. Čas máš do zítřejší půlnoci. Selži a tvůj syn padne do zapomnění," s těmito slovy ona i Cipísek zmizeli v krvavé mlze.

Manka okamžitě padla na kolena a začala plakat. Mezi lesními bytostmi započalo znepokojené šeptání. Toto nebyla pravda, Rumcajs nedokáže udělat něco takového, nebyl přeci žádným ševcem ani ničím podobným. Srdce se mu sevřelo z náhlé paniky. On ho musel zachránit, on musel zachránit svého Cipíska.

Uběhlo několik hodin, nikdo neměl ponětí o čase. Všichni se snažili vymyslet jak splnit úkol zlé čarodějnice, ale nikomu se nedařilo. Nikdo netušil jak sebrat kus večerní oblohy plné hvězd a ani jak získat tak bílý materiál, aby vyhovoval požadavkům Amaranthy. Někomu by se mohl tento úkol zdát příliš lehký, ale pro někoho, jako byl Rumcajs, to byl úkol příliš těžký. Většinu svého života byl pouhým loupežníkem a zdálo se, jako kdyby Amarantha věděla, že tento úkol nikdy nebude moc splnit.

Uběhlo dalších pár hodin a zčistajasna a kdo ví, odkud se před zoufajícím Rumcajsem objevili tři malí skřítkci. Rumcajs se polekal a tím i upustil na zem svůj nezdárný pokus o sněhové střevíce. Skřítkci se dali do chichotu, ale okamžitě znovu zvážněli při pohledu na zoufajícího, smutného Rumcajse.

"Přišli jsme ti na pomoc, loupežníku," promluvil jeden z nich. Měl zelenou šupinatou pokožku, ostře špičaté uši a na hlavě mu seděla malá čapka, která byla na něj ale příliš velká, a tak mu neustále padala do obrovských, vykulených očí. "Proč byste mi pomáhali?" Ptal se Rumcajs překvapeně. "Tehdy jsi nám také pomohl, vzpomínáš? A navíc tu Cipíska mají všichni rádi, chceme, aby tu byl znovu nastolen řád," vysvětlil snad ještě menší skřítek, než byl ten první. "Já jsem Trumbera," ukázal na sebe, "tohle je Tyndylín a tento nováček je Tandarýn," představil své společníky a odkašlal si. "Jsme schopni ti pomoci, loupežníku. Zvládneme všechny úkoly, co ti ta nesmrtelnice dala. Máme jen jednu podmínku. Chceme, aby bylo skřítkům umožněno zúčastnit se lesních rad," Rumcajs spěšně přikývl, možná to bylo jen z čirého zoufalství, ale on opravdu potřeboval jejich pomoc.

Tandarýn vytáhl ze své maličké brašničky kožený pytlíček. "Víme, že se však ta nesmrtelnice nezastaví, zvláště ne po smrti její dcerky. Její sestra může za to, že se ta nesmrtelnice stalo čistou krutostí. Našli jsme však střípky jejího srdce, které se po té strašné události rozbilo. Stále si myslíme, že v ní to dobro je a možná, kdyby tu byla šance spravit její srdce, tak by mohlo vyjít na povrch. Mohlo by být však spraveno jen vílím prachem," vysvětlil Tandarýn a předal kožený pytlíček Rumcajsovi. "Teď nás nech o samotě, loupežníku. Máme mnoho práce a takto jen ztrácíme čas," a tak Rumcajs odešel z chaloupky.

Potřeboval najít vílí prach a přesně věděl, kde ho má hledat. Kdysi slyšel, že při použití magie víly ze sebe vypouštějí vílí prach. Podíval se na Manku a věděl, že není čas, už byla skoro půlnoc. S námahou vyšplhal na strom a měl obrovské štěstí. Opravdu tam ten vílí prach byl. Rumcajs trošku z něj nabral do dlaně a slezl dolů. Ve stejné chvíli příběhli i skřítkci s hotovou prací a sotva mu jí stačili předat, když se na stejném stromě jako včera objevila Amarantha i s Cipískem. "Máš, oč jsem žádala, smrtelníku?" Zeptala se tvrdým hlasem. "Mám i něco víc," odpověděl Rumcajs s roztřeseným hlasem.

Neskutečně se mu klepali ruce, když do pytlíčku nasypal vílí prach. Už se zdálo, že se nebude nic dít, ale najednou

pytlíček zazářil a v něm bylo spravené srdce. Rumcajs znovu vyšplhal na ten strom i se šaty, střevíci a s obnoveným srdcem. Vrazil jí ho do hrudi dříve, než si stačila uvědomit co má v plánu. Pro jednu byl rychlejší než ona. Sebral jí Cipiska z rukou a rychle slezl ze stromu. Čekal, že po něm zlá víla půjde, anebo ho spálí na místě, ale zdálo se, jako kdyby to byla zase ona, ta dobrá víla, opak své sestry. "Děkuji vám za záchranu, občas nějak bytosti nejsou zcela zlé, třeba jen potřebují pomoc dobrých srdcí," usmála se na lesní obyvatelstvo, "moc se ti omlouvám, Rumcajsi. Opravdu jsem nechtěla Cipískovi ublížit," a jedním mávnutím najednou zmizela. Amaranthu už nikdy v životě neviděli. Nakonec to vše dopadlo dobře pro obě strany, a tak to přeci v pohádkách má být.